

Naakt in de wachttorenen



Corine Nijenhuis, ruimtelijk vormgever, schrijver en blogger, kocht met haar vriend een vrachtschip 'uit het werk': de Henriëtte, een stalen klipper uit 1901. Ze verbouwden haar tot varend woonschip. Corine heeft een biografie geschreven over de Henriëtte onder de titel *Een vrouw van staal*. www.corinenijenhuis.com

Het kost twee dagen om het hoge Noorden te bereiken, maar de beloning is er naar. De scheepswerf op het randje van Hollands grondgebied straalt rompen tegen de beste prijs. Wij willen de Henriëtte kaal tot op haar staal; de nagels waarmee ze in 1901 aaneengeklonken werd, weer zichtbaar op haar huid. Alle teer moet eraf. Mijn stalen vrouw zal worden gereinigd tot op het bot.

We arriveren op zondag. Er is geen leven op de werf, de gestrande schepen zwijgen in alle talen, geen bikhamer doet hen om genade kermen. Pas de volgende dag mogen we de dwarshelling op. Henk, de voorman, geeft aanwijzingen. Hij draagt een roze hoedje op een hoofd dat doet denken aan de vriendelijke varkens die verderop in een boerenstal wonen. Wanneer de *Henriëtte* boven de bokken ligt, verdwijnt Henk in een gebouwtje bovenaan de helling. Zo moet een wachttoren in Oost-Duitsland eruit hebben gezien.

Achter weerspiegelend glas roept de voorman bevelen. Hij trekt de kabels aan. Ons schip schuift krakend op het droge. Henk glimlacht in zijn vesting. Tenminste, dat denk ik; achter het raam zie ik slechts vage beweging en nu en dan een roze vlek tegen het glas. Wanneer Henk naar buiten komt, knikt hij mij toe. Ik mag aan het werk. Samen met de mannen die, in pakken zo rood als het brandweerlogo, met grote spuiten ons schip te lijf gaan.

Gedurende de volgende dagen wisselt de *Henri-*

ette van kleur als een kameleon. Van aangekoekt zwart naar grauw gevlekt, van grauw gevlekt naar mat staalgrijs. Klinknagels sieren haar huid als de stippels van een rijst-met-krentenhond. Na de kaalslag volgt de opmaak. We zetten de romp in de verf met een precisie waarmee je een schilderij opbouwt. Een roze laag, een lichtgrijze, een diepgrijze laag.

Die week wordt ons schip nog drie keer op de bokken verzet. Iedere keer verdwijnt Henk glimlachend de wachttoren in. Hij scharrelt achter het raam. Ik verbeeld me hoe het eruit moet zien daar in dat hokje. Het is een geschikte plek om te bespieden. Of om ontvoerde kinderen op te sluiten, verboden waar op te slaan, Oost-Europese vrouwen te martelen. Henk glimlacht onder zijn roze pet.

Aan het einde van de week is de *Henriëtte* blinkend zwart. Zo moet ze eruit hebben gezien toen ze aan het begin van haar leven van de langshelling gleed. Toen sloegen werfjongens de houten keggen weg, zakte ze met een dreun op de sleden om door de goten het water in te glijden. Nu is het Henk die de tewaterlating verzorgt. In zijn wachttoren laat hij de kabels vieren; de *Henriëtte* zakt in volle breedte het water in. Henk doet het raam open. Hij wenkt. Ik kan de verleiding niet weerstaan en ga het gebouwtje binnen. In de schemerige ruimte kijk ik rond. Er zijn geen vermiste kinderen of gemartelde Oost-Europese vrouwen, er is geen verboden waar. Wel hangen er foto's. Van schepen, in diverse stadia van onderhoudswerk. Er hangt één foto van de *Henriëtte*. Met een glanzend zwartgeschilderde romp. Henk knikt er waarderend naar. Dan krabt hij zich onder zijn roze pet en likt zijn lippen vochtig. 'Ik vond haar naakt mooier', zegt hij.

